

POSTANOWIENIE

Dnia 28 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Hubert Wrzeszcz (przewodniczący)

SSN Irena Gromska-Szuster

SSN Grzegorz Misiurek (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa B. Spółki z o.o. w likwidacji w W.

przeciwko M. G.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 28 stycznia 2015 r.,

zażalenia pozwanego na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 11 czerwca 2013 r.,

**oddala zażalenie i zasądza od pozwanego na rzecz powódki
kwotę 3.600 (trzy tysiące sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania zażaleniowego.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 11 czerwca 2013 r. odrzucił apelację pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego w W. z 20 lutego 2012 r. oddalającego powództwo o zapłatę w całości z uwagi na przedawnienie dochodzonego roszczenia i rozstrzygającego o kosztach procesu zgodnie z wnioskiem pozwanego. U podstaw tego rozstrzygnięcia legła ocena, że pozwany nie ma interesu w zaskarżeniu orzeczenia, które uwzględnia jego żądanie; w takiej sytuacji nie można mówić o pokrzywdzeniu zaskarżonym wyrokiem, co musi skutkować odrzuceniem apelacji (art. 373 k.p.c.).

W zażaleniu na powyższe postanowienie pozwany wniósł o jego uchylenie. Zarzucił Sądowi Apelacyjnemu naruszenie art. 373 k.p.c. wskutek wadliwego uznania, że dla oceny interesu pozwanego w zaskarżeniu wyroku nie ma znaczenia przyczyna oddalenia powództwa, nieodpowiadającą rzeczywistemu stanowi prawnemu. W ocenie skarżącego, powództwo podlegało oddaleniu z uwagi na nieważność umowy stanowiącej podstawę dochodzonego roszczenia.

W odpowiedzi na zażalenie powódka wniosła o jego oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarżący nie kwestionował samej dopuszczalności odrzucenia apelacji z powołaniem się na braku interesu prawnego w zaskarżeniu wyroku, lecz ocenę, że przesłanka ta po jego stronie nie wystąpiła. Z zapatrywaniem tym nie można się jednak zgodzić.

Sąd Apelacyjny wyszedł z prawidłowego założenia, że skarżącemu, który nie wykazał pokrzywdzenia orzeczeniem (*gravamen*), można zarzucić brak interesu prawnego w kwestionowaniu orzeczenia w celu uzyskania jego uchylenia albo zmiany. Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały składu siedmiu sędziów z dnia 15 maja 2014 r., III CZP 88/13, mającej moc zasady prawnej (OSNC 2014, nr 11, poz. 108) zdecydowanie odrzucił zapatrywanie, iż pokrzywdzenie występuje wtedy, gdy zaskarżone orzeczenie jest wprawdzie zgodne z żądaniem skarżącego, jednakże nie zapewnia mu wszystkich możliwych korzyści, mimo użycia właściwego środka procesowego, lub nie jest zgodne z obowiązującymi przepisami,

przez co podważa jego stabilność. Wskazał, że pogląd ten został oparty na koncepcji *gravaminis* w ujęciu szerokim, możliwym do przyjęcia w okresie obowiązywania tzw. prawdy obiektywnej oraz na nieznajdującym uzasadnienia uznaniu, że pokrzywdzenie jest funkcją orzeczenia dotkniętego wadami, a nadto został wyprowadzony z nietrafnego przekonania, iż z prawomocności materialnej orzeczenia korzysta nie tylko jego sentencja, ale także motywy przytoczone w uzasadnieniu.

Zarzut podniesiony w zażaleniu został skonstruowany w nawiązaniu do tego – nietrafnego – stanowiska. Przytoczone w uzasadnieniu tego zarzutu argumenty nie mogą zatem skutecznie podważyć przyjętej za podstawę zaskarżonego postanowienia oceny, że wyrok, przeciwko któremu pozwany skierował apelację jest dla niego obiektywnie korzystny.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.